

Από το γαμήλιο γλεντοκόπι στο μεθύσι τ'ουρανού

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Μετά τον Παύλο, που μας φανέρωσε την άμεση συσχέτιση ανάμεσα στο μυστήριο της ένωσης του άνδρα και της γυναίκας με το μέγα μυστήριο της ένωσης του Χριστού με την Εκκλησία, που τόσο μας δυσκόλεψε με το κάλεσμα για υποταγή του ενός στον άλλο, έρχεται ο ευαγγελιστής Ιωάννης, ο πιο αγαπημένος, ο πιο τρυφερός από τους μαθητές, να μας γλυκάνει τις καρδιές. Ο Ιησούς, η μητέρα και οι μαθητές Του, όλοι μαζί, ανάμεσα στους καλεσμένους ενός γάμου στην Κανά της Γαλιλαίας. Στην πιο χαρμόσυνη ώρα του ανθρώπινου βίου, τη στιγμή όπου η ελπίδα συναντά τη ζωή, όπου ένα ζευγάρι ξαναδίνει νόημα στον κόσμο, εκεί ο Ιησούς διαλέγει να φανερώσει πως δεν είναι άνθρωπος απλός, πως κάτι νέο γεννιέται στον ορίζοντα του κόσμου.

Κάνει το πρώτο θαύμα, ίσως το πιο σκανδαλώδες, το πιο εξοργιστικό για όσους πιστεύουν πως η πραγματική ζωή είναι μονάχα πνεύμα.

Ήδη οι καλεσμένοι του γάμου έχουν καταναλώσει όλο το διαθέσιμο κρασί που συντροφεύει κάθε ανθρώπινη χαρά. Μεταβάλλει, λοιπόν, ο Χριστός το νερό σε κρασί, και δεν δείχνει να φοβάται τη μέθη των ανθρώπων. Γιατί Αυτός, μέσα από τη γήινη ευωχία, ξέρει πώς να οδηγήσει τον άνθρωπο σε μια άλλη κατάσταση μέθης, σ' αυτό το θείο μεθύσι της Βασιλείας του Θεού.

Το νερό που έγινε κρασί ευόδωσε τις γήινες χαρές του γάμου της Κανά. Όμως, πάνω απ' όλα, το κρασί θα γίνει η νέα πραγματικότητα της ζωής. Με ψωμί και κρασί, με το Σώμα και το Αίμα του Χριστού, θα πορεύεται στο εξής ο κόσμος.

Είδαν οι μαθητές το θαύμα και πίστεψαν. Και δεν πιστεύεις σε κάποιον επειδή . . . ταχυδαχτυλουργεί! Κάτι στον αέρα της βραδιάς του γάμου, τους έδειξε ότι καινούργια ζωή αρχίζει, πως η χαρά τούτης της γης φθάνει ίσαμε τον Ουρανό και πως φραγμός δεν υπάρχει, αφού ο Χριστός ενώνει ό,τι πριν απ' Αυτόν ήταν χάσμα μέγα.

Ο Χριστός ξεκινά τη νέα ζωή της ανθρωπότητας από ένα γάμο, όπως τότε, στα βάθη του χρόνου, ο κόσμος ξεκίνησε με την ευλογία από τον Θεό της ένωσης του πρώτου ζευγαριού. Με την παρουσία Του στιχουργεί τον ύμνο της γήινης ζωής, συνδέει άρρηκτα ψυχή και σώμα, πνεύμα και ύλη. Καμιά στενή «πνευματική» αντίληψη δεν μπορεί να σβήσει το φως της Ποίησης ενός Θεού, που μελωδεί στις γνώριμες χορδές της καρδιάς μας, εκεί που η ψυχή σκιρτά σωματικά και οι αισθήσεις ηχούν στον παλμό του πνεύματος.

Νίκου Αγνάντου

Πηγή: isagiastriados.com